

Сравнително по-богати и известни еснафи сж били: *Фурнаджии* (хлѣбари-екмекчи): *Калтака Георги*, *Дядо Янко*, *Петър Пждаря*, *Гигоолу Никола* и синъ му *Христо*, *Кечкиджия Георги*, *Драгиолу Юрданъ* и т. н.

Симитчи (майстори на прочутитѣ Сливенски *симити*, *гевреци*, *песметъ*, *милинки* и *бюреци*): *Дядо Ничо*, *Дядо Господинъ*, *Василь* и *Кондю симитчия*, *Кироолу Илия*, *Вълко Симитчия*, *Коджабаша* и т. н.

Сарачитъ (майсторитѣ на цървули, конски седла) въ Сливенъ до освобождението сж били все турци: ч. *Али*, х. *Османъ Юмеръ* въ, *Кара Кадж*, х. *Ибрямъ ага*, *Ашка Ахмедъ*, х. *Мустафа* и т. н.

Между *чарѣкшиитъ* е имало българи, но тѣ трѣбвало да работятъ само *табанитъ* на цървулитѣ. Такива сж били *Дядо Драганъ Кулилеша*, *Георги Кулилешовъ*.

Бояджии: *Дядо Иванъ Бояджия*, *Дядо Димитъръ Бояджидобревъ*, *Станкинъ Димитъръ*, *Дядо Иванчо* (чичо на *Алекси Кираджиевъ*) и т. н.

Бакали: х. *Панчо*, х. *Каню*, х. *Желъзчо*, *Панайотъ Миновъ*, *дядо Андонъ*, *Андрея Аглоовски*, *Янко Пждаровъ*, х. *Стефанъ*, *Ив. Сапуджиевъ*, *Молла Хасанъ*, *Качара Димитъръ* и т. н.

Кожарството (табаклъка) въ Сливенъ е било почти изключително въ турски ржце, и едва следъ Кримската война се зачуватъ нѣкои и други българи-табаци. Това, обаче, не ни отнема правото да предполагаме, че въ по-стари години той не билъ въ български ржце. Така, още къмъ края на XVIII-я вѣкъ и първитѣ години на миналия, се чуватъ прочутитѣ Сливенски табаци *Гогооларъ*. Когато горѣла прочутата Сливенска *покрита чаршия* (около 1812 г.), пѣснитѣ казватъ, че тя горѣла до *Гоговата табахана* (до днешния „Ямболски“ ханъ). Вѣроятно, отъ това време ще е и влизането на табаклъка въ турски ржце види се и, турскитѣ насилия надъ българскитѣ табаци въ Сливенъ сж накарали единъ отъ табациитѣ *Гогооларъ* да се потурчи (за това споменува *Д-ръ Селимински*, въ свѣръзка съ убийството на баща си въ самото начало на XIX-я вѣкъ). Споредъ казването на стари табаци тукъ, думата *табакъ* била славянска и значи *джабкъ*, защото старитѣ българи табаци за „*опичането*“ на кожата си служили съ *джбови кори*, съ каквито си служатъ и днесъ по първобитнитѣ кожари. Турскитѣ табаци сж правѣли голѣми пречки на желязцитѣ българи да се посветятъ на кожарството. Този занаятъ е минавалъ за много доходенъ, но за това пѣкъ е най-мжченъ. Сливенци, когато отивали на хаджилъкъ, *разваляли* (размѣняли) си паритѣ отъ табациитѣ, защото тѣхнитѣ пари били *най-потни* (спечелени съ най-голѣма потъ).

Отъ по-известнитѣ Сливенски табаци ще споменемъ *Уста Баши Чакъръ ага*, *Аранъ х. Саидъ*, *Парпатилъ Османъ*, х. *Сали*